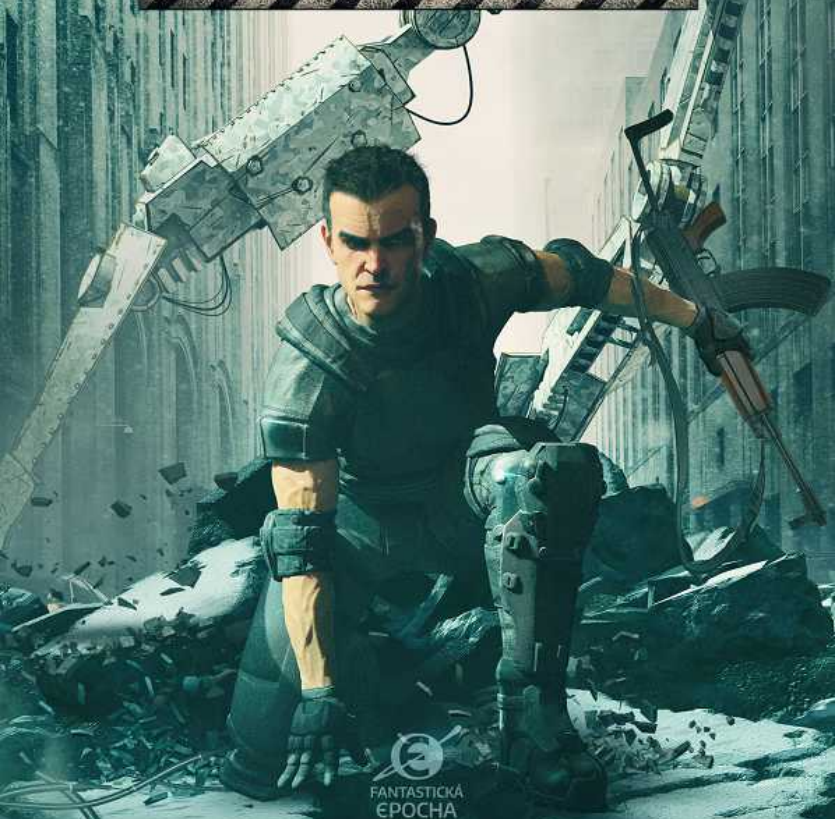

LEICHEN BERG

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

OSKAR FUCHS

**LEICHEN
BERG**

LEICHEN BERG

O S K A R F U C H S

Copyright © Oskar Fuchs, 2020

Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2020

Cover Art © Lukáš Tuma, 2020

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2020

ISBN 978-80-7557-238-7 (print)

ISBN 978-80-7557-828-0 (ePub)

ISBN 978-80-7557-829-7 (mobi)

ISBN 978-80-7557-830-3 (pdf)

Věnováno slečně s pihou

Boris by kupoval whiskas

„Podepiš to!“

Usmál jsem se a zavrtěl odmítavě hlavou. Podpraporčík Boris Kočka stáhl rty do úzké linky. Za těch pár dní mě musel mít plné nejen zuby, ale nejspíš i mnohé další orgány.

Poposedl jsem si na nepohodlné židli. V dokumentu stálo, že tu se mnou zacházeli slušně, dostával jsem jídlo i pití podle předpisů, nebyl na mě vyvíjen žádný nátlak, veškerá zranění jsem měl již před zadržením a byla mi poskytnuta odpovídající lékařská péče a možnost hygieny. To určitě. Vždyť mi nedovolili ani vyčistit si zuby!

Kočka vypadal vyčerpaně, pod pichlavýma hnědýma očima měl tmavé kruhy. Za celou dobu ze mě nedostal jediné slovo. A že se snažil. To si můžeme říct na rovinu. Šlo o dny a noci plné vášnivých monologů, prokládaných pro zpestření bitím gumovou hadicí. Ale já se na Borise nezlobil. Ani trochu. Jak by totiž řekl klasik: trpělivost nosí růže a stahuje lidi z kůže. Nebo kočky. A já vydržel čekat na tu správnou příležitost opravdu velmi dlouho. Na staré ani nové křivdy jsem nikdy nezapomněl. Nikdy. Pomstít se u mě patřilo k základním životním funkcím jako třeba dýchání. Pamatoval jsem si všechno zlé, tak jako pes. A ještě další nezbytnou vlastností nutnou pro vykonání pomsty jsem disponoval. Bezohledností.

K vybranému objektu i k sobě samému při jeho lovení.

Podpraporčík se naklonil k mému levému uchu.

„Jedou si pro tebe z ústředí,“ zašeptal. „Předal jsem tě specialistům. Nemáš ponětí, co dokážou lidé z VPS. Aha, ty nevíš, co to je. Tak já ti to povím. Vojensko-politická sekce. Oni si poradili už s daleko těžšími případy. Řekni mi, co chceš vědět, a já zařídím, aby ses tomu utrpení vyhnul.“

Ztratil už dost ze své opatrnosti, protože u mě za celou dobu nezpozoroval ani náznak odporu. V ruce měl kelímek s kafem. Vytočilo mě to. Já kávu neměl už dva týdny. Možná tři. Tahle břecha z automatu nebyla asi nic moc, ale pořád lepší než...

„Podepiš to!“ zařval Boris. Vzal jsem do ruky propisku, posunul nohy víc pod sebe a připravil se. Najednou se mi za zády otevřely dveře.

„Pane podpraporčíku, hlásím příjezd vyšetřovatelky!“

„Čas ti vypršel, Leichenbergu!“ zavrčel Kočka. „Seru na tebe, ty paličatej mezku! Chtěl jsem ti pomoci!“ Vztekale vzal nepodepsaný papír, zmačkal ho a zahodil do koše. Kdovíproč jsem při tom získal pocit výhry.

A zůstalo mi kuličkové pero. Asi tak tři vteřiny. Pak mi ho Kočka vytrhl.

Dobře. Tohle bylo stejně příliš snadné. Poradím si jinak. Však trocha improvizace a kreativity ještě nikoho nezabila.

„Pohni se!“ zvýšil hlas podpraporčík.

Nehodlal jsem mu to ulehčovat ani ve chvíli, kdy měla naše jednostranná spolupráce skončit.

Ze židle mi proto musela pomoci služba.

Pod starými ošlapanými schody, u prosklených dveří vedoucích ven, nastal ten správný okamžik. Tam jsem Borisovi pokazil den. Stejně tak strážným z doprovodu. Ti byli dokonce ozbrojení. A někteří měli u sebe klíče od pout.

Zakopl jsem.

Úmyslně.

Zařinčela rozbitá skleněná tabule.

Vždycky jsem byl velmi rychlý. Ve stísněném prostoru si ti troubové překáželi navzájem. Střep se ukázal jako dobrá náhražka útočného nože. Sice ne zcela nejlepšího na světě, to bych přeháněl, ale po zabodnutí pod klíční kost rozhodně sebral Kočkoví minimálně polovinu z předpokládaných devíti životů. Strážní též usilovně krváceli, jejich předsmrtné stahy a křeče na světlé mramorové podlaze vytvořily zajímavé změti čar od podpatků vojenských bot.

V protokolech bylo přece jasně napsáno, že jsem nebezpečný arcilotr. Zase mě podcenili. Zasmál jsem se, zabavil strážnému karabinu M4 a z náprsní kapsy chrčícího podpraporčíka cigarety. Zapalovač tiše cvakl. Přivřel jsem labužnický oči, když vůně hořícího tabáku zamořila okolí, a natáhl lahodné zplodiny do plic. Následně jsem se zbavil pout a posbíral několik náhradních zásobníků. Svět byl hned o něco krásnější.

Stejně bych ale u zdejších ozbrojenců čekal spíš brokovnice než zkrácenou verzi útočné pušky. A navíc z USA. Tady, v Čechách. Ach jo. To jsme to dopracovali. Politici mají svá korýtká,

lobbisté peníze, vojáci Breny III EVO a policajti... smůlu.

Rozbitou skleněnou výplní jsem zahlédl, jak z tmavého terénního mercedesu zaparkovaného na dvoře vystoupila žena v poměrně atypickém oblečení. Taková karkulka v černém ujíždějící na sado-masu. Boty na podpatku, obtáhnuté oblečení, korzet, vojenská lodička, dlouhé vlasy spletené do copu. Slečna (nebo možná už mladá paní?) na sebe beze spěchu navlékla bílý plášť, následně ze zadních sedadel uzmula lékařský kufr a šla bez viditelných obav blíž. Mezi palcem a ukazovákem pravé ruky držela připravené latexové rukavice.

Podpraporčík vydal několik krátkých bublavých zvuků. Zněly podrážděně.

Nakopl jsem ho přívětivě do žeber a spiklenecy na něj mrkl.

„Doktorka Karin Langhammerová,“ představila se karkulka.

Přikývl jsem, vyfoukl kouř nosem a teatrálně přesunul hlaveň odjištěné zbraně tak, aby nemířila Borisovi na hlavu, ale na štíhlé, dlouhé a moc hezky tvarované nohy.

„Pokud mám citovat tady pana oficíra Kočku, vy budete nejspíš ta blbá píča z ústředí, co si jako vždycky přišla slíznout smetanu za práci ostatních, že?“ poctil jsem Langhammerovou veledůležitou informací a přidal zvědavý pohled.

Podpraporčík zaúpěl, místo aby byl rád, že jsem se konečně rozpovídal.

„To si vyprošuji!“ ohradila se Karin dotčeně. Její velké hnědé oči byly úplně chladné. Výrazně to kontrastovalo s líbivým obličejem, působícím dílem nevinně a dílem naivně.

„Hmm, ale jste to vy, že?“

„Ano, jsem z takzvaného ústředí, ale znovu opakuji, že ta formulace je nepřipustná.“

„Jistě, naprosto s vámi souhlasím! On je tady podpraporčík, jen tak mezi námi, hrozný hulvát a nekulturní hovado,“ informoval jsem ji naprosto vážně. „A taky říkal, že jste kočka a mám vás sbalit na whiskas.“

Boris vypustil nosem několik karmínových bublin na znamení prudkého nesouhlasu. Nebo jen děkoval za to, jak jsem ho právě vychválil?

„Vy budete Gabriel Leichenberg, nemám pravdu?“ řekla doktorka podezřívavě. „Mimochodem, zneškodnit pět ozbrojených lidí střepem...“

„Takové věci dělám naprosto běžně,“ zavtipkoval jsem. „A je mi ctí, že jste v mém fanklubu. Podepsal bych se vám na kozu, ale nevešlo by se to tam. Ne, že byste je měla tak malý, ale přece jen mám dlouhý jméno. Vy o tom ale víte svoje, hádám.“

Langhammerová se zasmála. Pobaveně a upřímně. „Dokážete zajímavým způsobem balancovat mezi primitivní vidláckou lichotkou a inteligentní urážkou. Dovolíte mi ošetřit raněné?“

„A nepřišla jste mě náhodou převzít tady od perverzní kočky?“

„Původně ano, ale jak vidím, k tomu asi nedojde. Tvrdil, že zařídí eskortu, zřejmě si ale vzal příliš

velké sousto. Na to, že byste chtěl se mnou jet dobrovolně, asi nejde spoléhat.“

„To fakt ne.“

„Tak vidíte. Mimochodem, krvácíte, máte rozříznutou dlaň.“

„To se zatáhne. Šlachy vypadají ok. Na funkci živočicháře ani ovládání zbraně to nemá nejmenší vliv.“

„Jak myslíte, ale je to zralé na šití.“

„Blbost. Po zastehování to vždycky strašně oteče. A může se v tom držet hnus.“

„Nejraději bych si vás odvezla do nemocnice.“

„Možná s vámi pojedu. Ale musíte se napřed svléknout, pak u vás provedu detailní kontrolu tělesných dutin, jestli nemáte někde zastrčenou bombu nebo zbraň. Tady micka zatím zdechne a bude to bez práce,“ uvažoval jsem nahlas.

Doktorka dokonce ani při téhle mé úmyslné oplzlosti neztratila nadhled a rozvahu. „Tu vaši hloubkovou kontrolou bych sotva uvítala, ale nejsem ozbrojená, takže postrádám možnost obrany. Na druhou stranu bych však potom měla jistotu, že vás to zdrží natolik, aby vás tu odchytily. Pokud je mi ale známo, vy jste byl u trestních jednotek za pytláčení a pašování, nikoli pro delikty sexuálního charakteru.“

„Víte toho nějak hodně na můj vkus. Ale prosím, jak je libo. Zachraňte si toho osla,“ odhodil jsem vajgl na zakrvácenou podlahu. „Klíče jste, doufám, nechala v zapalování, že?“

„Ano.“

„A zapnutý sledovací modul?“

„Ale no tak, Gabrieli, dnes máme i jiné možnosti!“

„Sbohem, doktorko.“

„Spíše na shledanou, Gabrieli. Již brzy. Ale za podstatně jiných okolností,“ pronesla Karin tiše. Podala mi při tom svoji vizitku.

Přejel jsem ji očima a strčil do kapsy. „To bych vám v žádném případě nedoporučoval, doktorko. Račte to vysvětlit i svým přátelům. Vyhýbejte se mi jako čert kříži. Hlavně tomu zaměřovacímu v puškohledu.“

„Vyřídím, ale nic neslibuji,“ přikývla Langhammerová, klekla si, navlékla rukavice a zručně zastavila Kočkovu červenou řeku valící se zpod klíční kosti. Škoda. Protože tou hadicí mě to tehdy fakt bolelo. Ale třeba se Boris poučil a poslední, devátý život využije lépe než těch osm, o které tak trochu vlastním přičiněním přišel.

Zapálil jsem si, abych překonal chuť podpraporčíkovi na rozloučenou prostřílet kolena, a pak ještě přes rameno zavrčel svoje oblíbené rčení: „Člověk nebo srnka, on v tom stejně není žádný rozdíl.“ Tím spíš, pokud šlo o kočku.

Paštiky a lančmíty

Procedil jsem mezi zuby sprostou nadávku, pomalu zmačkal krabičku, ze které jsem předtím vynadal poslední cigaretu od Borise, a zapálil si. Musel jsem rychle vymyslet, jak se zbavit skupiny pronásledovatelů. Ten, kdo je vedl, byl totiž fakt dobrý. Rozpoznal zatím všechny pasti, které jsem jim připravil. Nepomohlo, že jsem často měnil směr a nechával falešné stopy.

Už dvakrát se mi stíhací oddíl přiblížil natolik, že jsem toho parchanta dokonce zahlédl. Bohužel, byl mimo přesný dostřel zabavené policejní karabiny M4. Poměr rizika odhalení a přesného zásahu zkrátka nevycházel vůbec dobře. Jak těžce mi teď chyběla odstřelovačka Dragunov se skládací pažbou, kterou jsem si u XIII. pěší standardně vozil v našem humvee!

Postrádal jsem i mnohé další hračky potřebné pro bezpečný lov velké škodné, a hlavně pro zvýšenou mobilitu na nepřátelském území. Mercedesu z policejní stanice jsem se zbavil poměrně záhy, najít náhradní přibližovadlo vypadalo jako nutnost. Na silnicích v příhraničních oblastech stály četné uzávěry a hlídky, v autobusech s řidičem jezdil vždy minimálně jeden ozbrojenec jako doprovod a dráhy si bohužel vzpomenuky na časy, kdy mívaly ve stavu takzvané OSOŽáky – Ozbrojené Strážní Oddíly Železnic.

Tady v okolí byly lesy jen těžko průchodné, samý polom, ale o kus dál na západ to bylo jiné. Tam bych už vozidlo využil. Nad ránem jsem navíc našel u zrezivělého vraku auta označené minové pole, dosud čekající na návštěvu pyrotechniků. Našel jsem si tam několik stále funkčních „paštik“ neboli protipěchotních min lehce zákeřného typu, vyskakujících až metr a půl nad zem.

Takových pozůstatků války bylo všude víc než dost.

Měl jsem v plánu pokračovat podél staré zemské hranice, vrátit se zkrátka domů. Konkrétně do Lanškrouna, kde po mém vynuceném odchodu zůstala spousta rozdělané práce, kterou bylo bezpodmínečně nutné dokončit. Do „našich“ Sudet se nikdy nevyplatilo chodit nalehko. A nyní, po válce, to platilo dvojnásob. V každé chalupě měli kalašnikov nebo jinou zbraň. A opravu nikdo nebyl s to lidí přesvědčit, že je mají vrátit. Ne, když se v pohraničí stále pohybovaly početné ozbrojené loupeživé bandy. Policejní nebo armádní jednotky měly sídla ve větších městech, na vesnicích si museli pomoci většinou sami, pořádkové síly chodily zásadně s křížkem po funuse.

Odplivl jsem znechuceně hořkou slinu do zahnědlého jehličí. Potřeboval jsem se vyspat. A to už konečně víc než jen dvě nebo tři hodiny. To znamenalo zbavit se toho zatraceného stopaře. První možností bylo znovu obejít kruh a dostat se mu do zad. Druhou pak začít přecházet hranici sem a tam, narušovat obě pásma a nechávat za sebou trochu nepořádku, což by odvrátilo pozornost. I když s Polákama poslední dobou nebyla moc legrace. V české občanské válce se angažovali

poměrně intenzivně a podporovali finančně i materiálně rebely výměnou za slib předání oblasti Slezska do polských rukou.

To se (naštěstí) nepodařilo. Hlavně proto, že došlo k bitvě u Opavy. Ta byla ještě poměrně čerstvou záležitostí a také výrazným šrámem v nově budovaných česko-polských vztazích. Za to nesla hlavní odpovědnost právě XIII. pěší, u které jsem sloužil. Ta se tam skutečně vyznamenala. V dobrem i ve zlém smyslu slova. Ale to už bylo jedno, protože přestala existovat v den uzavření míru.

Třetí možností bylo vrátit se do města.

Ale ať už by zvítězila jakákoliv varianta, bylo třeba ji provést do setmění, protože jsem neměl noktovizor a dnes už to nevypadalo na měsíční noc. Koukl jsem k obloze. Od severu se sem začaly stahovat těžké tmavé mraky.

Zkrátka nejvyšší čas pohnout zadkem.

Vběhl jsem mezi svačící lesní dělníky a dokonale je tím překvapil. Bylo to poměrně hluboko v polském vnitrozemí, ale koho takové drobnosti zajímaly? Pohraničníci už dávno museli dostat echo, měli k dispozici online přenosy z fotopastí i kamer. Dost možná pošlou i vrtulníky s hochy z GROMu – polských speciálních jednotek.

Jinak, nebyl to vůbec výpad na blind, věděl jsem o tom, že všude v pohraničí se dělaly náборы na tyhle sezonní práce. Hlavně se mi ale zamlouvaly ty těžké pracovní čtyřkolky s ložnou plochou, které tam stály. Takhle zvýšená mobilita by mohla mít

rozhodující vliv na výsledek mého plánu. Uklidnil jsem zavrtěním hlavy vousáče, který prudce vstal, a naznačil všem, že nebudu váhat střílet. Pocho-pili. Odkládali jídlo a lehali si neochotně do bláta s rukama za hlavou. Zabavil jsem tomu nejbližší-mu svačinu. Chleba byl zřejmě domácí, nakyslý, se silnou tvrdou kůrkou, špek přesolený a extra mastný. Stejně jsem ho zhltнул a zapil dvěma loky z opletené lahve. Byla tam vodka místo vody. Co taky čekat od Poláků?

Znárodnil jsem ještě dva kanystry s pohonnými hmotami, velký batoh, lovecký dalekohled, prošíváný kabát s kapucí, pověšený na zpětném zrcátku nákladáku, pracovní rukavice, klubko vázacího drátu, k tomu jako bonus termosku s kávou, a hlavně dvě krabičky cigaret bez filtru, které se tvářily, jako že dovedou úspěšně rozbujet rakovinu plic pouhým přečtením jejich názvu.

A teď už jen zbývalo doufat, že se nic nepokazí. Měl jsem pečlivě vybrané a připravené místo. Snad dorazí hosti na představení včas.

Srnky se pokojně pásly dole v travnatém údolíčku protnutém potokem. Bez nejmenšího podezření se pohybovaly sem a tam. Dorazily na afterparty dříve než všichni ostatní. Nad celou nádhernou scénérií kroužili tři luňáci. Určitě dobře viděli malý srub a hned vedle ne moc pečlivě stlučený seník, kam jsem šoupnul čtyřkolku.

Ležel jsem na hranici bukového lesa, který panoráma lemoval. Těžko jsem si mohl vybrat lepší

a hezčí místo. Silně mi připomínalo domov, jen ty kopce tady nebyly tak strmé. Nikdy bych nevěřil, že se mi může začít stýskat zrovna v takovou chvíli. Asi holt stárnu.

Zleva se ozvalo tiché našlapování a dvacet metrů přede mnou zastavila dvojice v maskovacích oblecích pro odstřelovače, takzvaných hejkalech. Srdce mi při tom zaplesalo nikoliv nad jejich schopností napodobit zdejší vegetaci, ale nad tím, čím byli vybaveni.

Zjevení!

Skoro jako by mi někdo tam nahoře, pokud existoval, splnil veškeré vlhké sny! Pozorovatel měl devítku CZ 75 spolu s prastarou, ale naprosto spolehlivou, nezničitelnou a nesmrtelnou kosou, SA 58 se sklopnou pažbou, na kterou jsem ani v době moderních brenů nedal dopustit! A pan snajper si nesl odstřelovačku Barrett MRAD s adaptivním modulárním systémem, osazenou sklem Leupold! Uáááá. To byl čistý orgasmus! Jaké měl do toho kremení? Ha? Luxusní .338 Lapua Magnum, nebo jen obyčejnou třístovku Winchester? Ať už to byla jedna nebo druhá možnost, Ježíšek přišel letos dřív a nezapomněl na mě!

Výrobce deklarovaná a praxí potvrzená přesnost na patnáct set metrů byla plně dostačující na to, co jsem měl v plánu do budoucna. Čtyřkolka by to uvezla, šest kilo se dalo v nejhorším i tahat na zádech.

Dvojice zkontrolovala okolí, zalehla a připravila své instrumenty. Moje pozice, úmyslně posunutá mimo tu ideální, která se nabízela, jim zůstala utajená. Zatím.

Nad námi v naprosté tichosti přelétl dron. Snad neměl termovizi. Z protější strany kopce začala sestupovat dvanáctičlenná jednotka. Pozorovatel je ihned nahlásil. Podle uniforem šlo o Poláky.

Všechno v cajku. Já čekal, že tu bude veselo.

Srny utekly.

Dole se v odpověď zvedla dvacítká těch, co mi funěli na paty už několikátý den. Mimochodem, jedna z věcí, které jsem se u XIII. pěší naučil, byla vyrábět frekvenční dálkové odpalovače.

Jak jsem už říkal, člověk nebo srnka, nebyl v tom rozdíl.

A tak jsem zmáčkl to blbý červený tlačítko.

Polákům sestupujícím po svahu vybuchla za zády pětice směrových pěchotních min, přezdívaných buď Nataša, nebo prostě ruské claymorky. A zakryla také tři krátké dávky, které vyřadily z provozu dva muže v hejkalech. Svižně jsem zaujal místo mezi jejich mrtvolami. Po explozi bylo vše v dosahu dvou stovek metrů rozšmelcováno tisícovkami ocelových kuliček, které suplovaly střepiny. Tak, tím jsem měl z krku přepadový oddíl Grzegorza Brzęczywszykiewicze.

Vytrhl jsem z ucha pozorovatele handsfree a nasadil si ho. Po umytí rukou a otření aparátu do hygienického ubrousku. Samozřejmě. Všude kolem jich byl nadbytek a hygienu jsem nemohl podceňovat. Nebylo od věci chvilku poslouchat, co si ti z druhé strany povídají.

„Tady Havran jedna, slyšíš mě, šestko? Hlaste se! Musí být přímo za vámi, cítím jej ve vaší blízkosti!“ řval ochraptělý hlas z minireproduktoru. Místo odpovědi jsem vyndal handsfree, protože jsem čekal opravdu hlasitou odezvu, stiskl rudý knoflík na druhém detonátoru a doufal, že dotyčný bude dole. Už jen proto, že jsem si vypěstoval silnou alergii na lidi, co si říkali Havran. Nebo Vlk. Vždycky to stejně byli ti největší sráči široko daleko.

Takže ani tenhle si nic jiného nezasloužil.

Miny poslušně vyskákaly ze země jako čertíci z krabičky.

Nasadil jsem si handsfree zpátky.

Chodil jsem mezi potrhanými těly a rozhodoval se, které munice je tu víc. Jestli NATO munice, nebo té ruské. Bylo to tak plus minus stejně. Podařilo se mi ulovit několik zásadních věcí. Noktovizor i s náhradními bateriemi, balistickou vestu a závěsný systém. Dále třeba taktické brýle, bez kterých se opravdu hodně blbě jezdilo na čtyřkolce, LED čelovou svítidlu, náhradní fusky, lékárničku a další potřeby. Například cigarety, sirky, kompas a velmi podrobné mapy okolí. Batoh mi poměrně rychle ztěžkl.

Našel jsem taky polní lopatku, která patřila u XIII. pěší mezi velmi obávané nástroje. Ano, ta prehistorická, neskládací, hnusně zelená. S dřevěnou rukojetí a zavěšením na opasek.

„Ty budeš asi ten Krá, že?“ strčil jsem špičkou boty do chlapa. Neodpovídal. Nepřekvapilo mě to. Možná proto, že jedna z paštik vyskočila ze země pár metrů před ním a urvala mu obličej a větší část hrudního koše. I s břichem. Nebo že byl rotmistr, a já v téhle chvíli jen civil.

Sebral jsem ze země lehce pomačkanou konzerву lančmítu a po delším boji se mi ji povedlo otevřít. Přičichl jsem k obsahu a shledal jej požitelným. Vysoce zákeřnou léčku *pohozená otrávená konzer-va nalezená cílovou osobou po výbuchu protipěchot-ních min v malém travnatém údolíčku, co ani není na mapě*, jsem u této jednotky nepředpokládal.

„Dáš si?“ nabídl jsem solidárně mrtvole a dřepł si. Nic, žádná odpověď. Štáva z mletého masa a řídké sádlo mi protékalo mezi špinavými prsty. Lžící jsem neměl.

Kultura stolování nula. Já vím. Ale jaksi tu nebylo na koho dělat dojem krajkovým ubrouskem a stříbrným příborem.

„Leichenbergu,“ vyplivlo nečekaně uloupené handsfree v uchu moje jméno. Sakra, málem mi leknutím zaskočilo. Kouzelné sluchátko na to nebralo ohled a umanutě pokračovalo v monologu. „Vím, že mě slyšíš. Jsem Anna Šafářová. Vrch-ní vyšetřovatelka vojensko-politické sekce. Mám na starosti případ XIII. pěší, a tím pádem i tvůj.“

Stejný gang jako doktorka Langhammerová. Jen asi vyšší šarže. Otřel jsem si mastnou pusou

do rukávu a ruce pak o stehna. Dobrý pokus. Já jsem možná blbý, ale ne zase tolik, abych se ozval. I když to byl hlas zvláštní, uklidňující. Takový, že vzbuzoval důvěru, ochotu mu věřit a naslouchat. Zalilo mě postupně teplo a příjemná malátnost.

„Spolu přijdeme na to, co se tehdy skutečně stalo, Gabrieli. Ale musíš nám dát šanci, abychom ti pomohli. Takže...“

Kousl jsem se do rtu, abych se probral z hrozícího transu.

„Okamžitě toho nech a nepřerušuj spojení, Gabrieli! Jinak to bude bolet. Tak moc, že si to neumíš představit.“

„Vyser si voko,“ slyšel jsem odpovídat sám sebe.

„Násilné ukončení takového kontaktu vede k...“, oznámila Šafářová klidně.

Vzápětí jsem už zahodil handsfree, jak nejdál to šlo. Ihned mě zaplavil pocit vzteku, pramenící z uvědomění, že mě skoro zhypnotizovala na dálku. Ve středu zorného pole jsem náhle uviděl mihotající se světla, která se začala šířit do stran v podobě barevných klikatých čar. Potom mi ve spáncích začala tepat neskutečná bolest způsobená klapotem pochoduujících nožek broučků, kteří vzali potomstvo na celodenní túru a procházeli o sedmdesát metrů severněji. Přepadl jsem na záda a rukama si zacpal uši. Nade mnou přeletěl motýl. Třepot jeho křídel mě ohlušil. Bylo to jako stát hned vedle startující stíhačky nebo oddílu střelících samohybných houfnic Dana.

Membrána akustického měniče zahozeného aparátu se rozhýbala a monstrózním způsobem přivedla elektrickou energii na zvuk.

„A jedním z těch nepříjemných průvodních jevů je, milý Leichenbergu, fotofobie a fonofobie čili zvýšená citlivost na světlo a pak také na hluk obecně. Zřejmě asi budeš nějakou dobu zvracet při hlasitějších zvucích nebo silnějších zablesknutích,“ duněl ten hlas údolím, vracel se zpět a já potupně vrhnul. Opakovaně.

„Není ti trošinku zle, Gabrieli?“ ozvalo se po chvilce jízlivě, hlavně však o dost tišeji.

„Vůbec. A hele, Aničko,“ podařilo se mi ze sebe vydolovat konečně pár slov.

„Ano?“ Podíval jsem se zlomyslně na nevábny koláč mastnoty, masa, hlenů a žaludečních šťáv.

„Mám tu čerstvě ohřátý lančmít, nechceš trochu, než to vystydne?“

Po tom uctivém pozvání k jídlu se Anna už neo-zvala.

Vrávoravě jsem se postavil na nohy. Nedávný nepříjemný prožitek připomínaly pouze křeč v mezižebních svalech a silný tik v levém oku. Zvuky už se mi jevily normální, ale přesto jsem začal umanutě obcházet mrtvé a hledat sluchátka s filtrováním zvuku. Hodně lidí je totiž nosilo i do akce. Propouštěla pouze určité frekvence a hlasitosti, byla plně nastavitelná a používala se například i při nácviku střelby – běžný hlas, třeba instruktora, slyšet bylo, ale střelbu samotnou nikoliv.

Nakonec jsem zjistil, že Poláci dbají o ochranu sluchu více než ti... ostatní, co jsem zabil. Vyzkoušel

jsem je opravdu odvážně, a sice nastartováním čtyřkolky. Popravdě, neměl jsem jinou možnost.

Domů jsem to měl pořádný kus cesty.

Piha

Po zádech mi tekl pot. Stál jsem na hřebeni strmého kopce s výhledem do kraje. Čtyřkolka totiž již po třech hodinách odmítla spolupráci, zlomila si, dost možná úmyslně, zadní osu, a tak jsem pokračoval po svých. A celý náklad jsem táhl na hřbetě. Při průměrné optimistické rychlosti přesunu dvacet kilometrů za den v neznámém prostředí jsem to měl tak na týden. Plus minus. Ale hlavně že mi nad hlavou nelítaly drony ani helikoptéry. S občasnými hlídkami bylo nutné počítat i nadále, zatím se však terén jevil pro větší manévry a pátrání krajně nevhodný.

Opřel jsem se o kmen buku, vyklepnul z měkké krabičky cigaretu bez filtru, olízl ji a zapálil si. Dehet a nikotin mě zaškrábaly v krku. Zamyšleně jsem kopal okovanou špičkou boty do pokrouceného kořene vylézajícího z hlíny.

Zaklonil jsem hlavu. Nebe mělo ocelově šedou barvu, dvě káňata na něm osamoceně kroužila. Na obzoru už se zvedaly Jeseníky. Jít přímo? Obejít je, ať již horem, nebo spodem? Jediné, co opravdu nepřipadalo v úvahu, byl návrat do geografického trojúhelníku Krnov – Bruntál – Opava, který byl snad prokletý všemi bohy a odkud se mi konečně povedlo po třech měsících zmizet. Byl to nejhorší čtvrt rok v mém dosavadním životě.

Zavrtěl jsem hlavou, odplivl si a nadhodil těžký batoh. Zatím nikde, kromě velkých měst,

pořádně nefungovala elektřina. Na něco stačily dieselagregáty, energetici ale neměli nikoho, kdo by jezdil opravovat rozvody na vesnice, natož aby mohli vlastními silami zamezit případným černým odběrům nebo krádežím kabelů. Jednodušší bylo říkat, že nemají vlastní ozbrojený doprovod a jsou schopni distribuce pouze do plně zajištěných oblastí. Třeba ale dodávky v Olomouci a Opavě, po jejich osvobození, byly obnoveny během pár dní. I když, pravda, byly tahány postaru, nad zemí.

Komunikace u ozbrojených složek a vládních úřadů se zajišťovala pomocí vysílaček a satelitních telefonů, vysílače mobilních operátorů byly většinou nenávratně poškozeny a prozatím odpojeny od zdrojů. Takže spojení pouze pro vyvolené. O internetu nemluvě.

Ukončil jsem to zbytečné filozofování. Nechtělo se mi zkrátka během přesunu bojovat s vládními složkami ani rabujícími bandami.

Rozložil jsem mapu, přiložil na ni kompas a srovnal si všechno do jedné linie.

Dobře, trasu bych měl.

Nízká oblačnost s sebou přinesla vydatné srážky. Umanutě jsem pokračoval vpřed, i když už se setmělo. Jo, panečku, s noktovizorem to bylo hned o něčem jiném. Od podrážek bot mi za čvachtavého zvukového doprovodu cákalo bahno spolu s vodou a jehličím. Jako bych znovu slyšel rotného Piskoře, jak řve na nováčky trestní jednotky. Měl skutečně impozantní hlas, to se muselo nechat.

A snad stokrát zlomený nos. Protože u XIII. pěší jste na některé lidi mohli zařvat jen jednou, bez ohledu na hodnost.

„Neexistuje, vy hnidy, špatný počasí, pouze nevhodně ustrojený voják! Tak se přestaňte klepat a zahřejte se pohybem, všiváci! Konec ulevování, slečinky! Jedu na ty nohy a ruce! Hejbu se! Vojín Křupka! Přestaňte se klouzat a blbě tlemit, nebo se vám projdu po úsměvu a vono vás to přejde!“

Správně bych měl ten barák na samotě minout a nechat to plavat. Tohle se mě vlastně netýkalo. Stačilo se obrátit na druhou stranu od nákladáku s rozsvícenými dálkovými světly a povykujících chlapů s pistolemi a kalašnikovy. Nikdo mě neviděl, kdybych přidal do kroku, les a déšť by ukryly moji přítomnost.

Shodil jsem batoh ze zad. Následovala rychlá kontrola zbraní, zásobníků a munice. Vzdálenost tři sta padesát metrů. Směšné. Protivník byl oslepený reflektory vlastních aut. Odjistil jsem kosu i těžkou devítku CZ 75 v pouzdru na stehně. A člověk nebo srnka..., vždyť je to jedno.

Jen na ten patrně velitelský humvee hned vedle staré avie budu muset opatrně. Mohl by mi prokázat ještě dobré služby.

Ti dva troubové, které postavili jako stráž, nestačili ani pípnout. Polní lopatka s naostřenou hranou byla vždy super zbraní. Lepší než nůž, když na to došlo. Ani maník, co na korbě hlídal levně získané živé pracovní síly, nestihl ceknout. Všichni ostatní, jak mi bylo naznačeno, šli do baráku. Tyhle bandy byly chamtivé, šetřily, kde mohly, včetně vlastní ochrany. Za to riziko jim to zřejmě stálo. Většinou. Protože nepočítaly s větším odporem. Pro mě jen dobře.

Podlaha v domě byla určitě předválečná, bez koberců, co by tlumily kroky, ale opečovávaná a čistá. Tedy, až na čerstvé blátivé otisky vojenských bot. Nevrzala. První, na koho jsem narazil, byl menší chlap v maskáčích. Stál v předsíni, mezi dveřmi do kuchyně a masturboval. V první chvíli mě to udivilo, protože jsem viděl jen část místnosti. Na stole s čistým bílým ubrusem a petrolejkou stály dva talíře polévky s játrovými knedlíčky. Ještě se z ní kouřilo. Uvědomil jsem si, jak hrozný mám hlad. Ale že bych si z toho pohledu musel taky začít honit?

Až o dva kroky později mi to došlo. Kumpáni vzrušeného onanisty byli zcela zabráněni do svlékání dvou ženských, spoléhali plně na své kamarády venku na stráži. O to byla celá věc snadnější.

Vyznavač samohany to dostal do ledvin. Ti tři vedle sporáku, co drželi svoji oběť na zemi, jsem vyřídil krátkou dávkou z padesát osmy. Výstřely v místnosti měly vždycky silný psychologický dopad svojí hlasitostí. Ani s ostatními jsem se nemazlil. Zbylí frajeři zanechali paní domácí tak, jak byla. S vysoko vyhrnutými šaty a ohnutou přes

stůl. Za směšného poskakování se snažili natáhnout si kalhoty, vyndat zbraně a zároveň na mě mluvit. Neměl jsem pro ně moc pochopení. A nebyl jsem sám. Kukačka vyletěla z vyřezávaných hodin nad kuchyňskou linkou a splnila ohlašovací povinnost. Pak, jako by se na to nemohla dívat, zmizela opět v útrobách přístroje.

Paní domácí byla dlouhovlasá zrzka, podle prvního odhadu něco mezi třicítkou a smrtí, modré krajkové kalhotky měla pořád dole u kotníků a dosud udržovala stejnou pózu, jako když jsem přišel. Dávala mi tak na odiv nejen opravdu moc krásně tvarovanou prdelku, ale také bylo vidět, že o sebe pečuje. Ano, i v této nelehké době byla schopná sehnat žiletky či jiný přístroj sloužící k odchlupení.

Druhá slečna u sporáku se snažila vymanit zpod těla, co na ní zůstalo ležet. Byl to velký těžký chlap, možná metrák váhy. Došel jsem k ní, chytil mrtvolu za límec, hned pod chybějícím zátylkem, a smýkl s ní stranou. Bože můj, však to pod tou horou sádla bylo ještě děcko! Samá ruka, samá noha, nezačaly jí zatím ani pořádně růst prsa. Odhadl jsem ji na dceru nebo možná mladší sestru již zmiňované zrzky.

„Je tu v domě ještě někdo?“ zeptal jsem se.

Odpověď bylo zavrtění hlavy.

„Dobře. Dal bych si něco teplýho k jídlu,“ oznámil jsem. „Dones mi to ven.“

Vytáhl jsem klíčky ze zapalování humvee a vrátil se pro batoh. Zajatci se postupně zbavili pout

a začal v nich pracovat opožděný šok. Každý se s tím vypořádával po svém. Já usedl na místo řidiče, zapálil si, vyměnil zásobník v kose a rychle doplnil ten použitý. Přestalo se mi líbit chování několika starších chlapů, kteří svoje nedávné selhání zakrývali odvážným kopáním do mrtvol a máváním zbraněmi. Přidala se k nim ještě trojice výrostků. Nakonec se jim povedlo do nehybných těl vystřílet několik ran.

Takových hrdinů už jsem viděl. Zatím ale nebylo třeba zasahovat.

Dostavila se paní domácí s jídlem. Zblízka drobné vrásky kolem očí prozradily, že je o něco starší, než jsem původně myslel. Bílé větší puntíky na tmavě modrých šatech po kolena mi připomínaly přísavkové sumečky *Hypancistrus contradens*, které jsem kdysi choval. Krátký kabátek do pasu, a k tomu rozepnutý, nebyl moc dobrým oblečením do studené noci, ale zrzka asi popadla první z věcí na věšáku, která jí přišla pod ruku.

Mladá držela v rukou hrnek s kávou. Čerstvě zalitou voňavou kávou! Neudržel jsem se a překvapeně vydechl. Zázrak! Opravdová káva!

„Cukr nebo med?“ optala se paní domácí. „Done-se-me, co bude třeba.“

„Nesladím,“ odmítl jsem a pustil se hltavě do pozdní večeře. Lžící. Jen jednou jsem u toho nazačil, aby mi trochu uhnuly a já viděl na ty výtečníky a bývalé zajatce. Stáli tam v hloučku a vzrušeně debatovali. Mračili se. Ale neměli odvahy mě rušit u jídla. Oprávněně.

Ten králík na smetaně byl skvělý. Polévku jsem si dal až jako druhé jídlo. Byla akorát, ani jsem

nemusel srkat. Zvyk z vojny. Užitečný. Zrzka mě zvědavě pozorovala, byla v tom i notná dávka strachu. To se dalo pochopit. Vrátil jsem talíř a vytáhl cigarety. Drobné kývnutí stačilo, aby mladá zarea-govala, podala mi kafe a odběhla.

Opřený zády o sedák na místě řidiče humvee jsem přimhouřil oči a vychutnával si chvilku pohody. Koukl jsem na hodinky. Podle mých letitých zkušeností se to muselo nejpozději do pěti minut všechno pokazit.

A také že ano.

„Hele, díky za pomoc,“ oznámil mi jeden z těch starších, čerstvě ozbrojených pánů. Vysoký, šedivý, s pěstěným knírem, víc než jen trochu při těle, a krkem, který mohl být archetypem slovního spojení býčí šíje. Tento skoro majestátní zjev se možná právě svévolně pasoval do role velitele osvobozených, ale nemohl jsem si pomoc. Byl mi krajně nesympatický.

„Co seš vlastně zač? Já jsem major Říha od tankánů, teda teď už ve výslužbě, mladej,“ pokračoval blahosklonně, zatímco jeho nové mužstvo snaživě vynášelo zastřelené z domu zrzečky, co uměla tak skvěle vařit.

„Hm,“ odpověděl jsem neutrálně a potáhl z cigára. Pistoli v taktickém pouzdru na pravém stehně jsem měl stále připravenou a odjištěnou. Těžko mi ji někdo mohl sebrat, když jsem seděl v humvee. Kosa ležela připravená na středovém panelu a batoh na místě spolujezdce.

„Zůstaneš tu s námi, mladej, zavoláme policii a vojáky, je tu hodně mrtvých, bude to trvat, než se všechno vyšetří, protože...“

Křach. Slyšel jsem naprosto zřetelně, jak se dobrá nálada a dosavadní pohoda rozletěla na milion střepů.

„Třeba bys měl nejdřív vzít ty lidi a odvézt je domů,“ přerušil jsem ho tiše, ale důrazně. „Jak se na hrdinu sluší.“

Bývalý major ztuhl a zamračil se. Možná jsem do toho dal víc cynismu a znechucení, než bylo třeba. Chvilí se na mě díval, zvažoval svoje šance. Ohlédl se po ostatních. Ti rovnali na hromadu poslední těla. V té chvíli mu to došlo. Nebyly to zase tak těžké počty. I když jsem už neměl výločky ani nášivky. Zrudnul jako krocan, ztěžka polknul a o krok ustoupil. Pak ještě o jeden. Nikdo náš krátký rozhovor neslyšel, Říhova nově vybudovaná autorita vlastně neutrpěla. Udělal proto nakonec čelem vzad a za hlasitého udílení rozkazů nechal nastoupit lidi na korbu nákladáku a sám usedl za jeho volant. Dlouho mu tam nešlo nahodit zpátečku, otáčení tak vypadalo poměrně komicky, ale nakonec to zvládl. Lidé zpod plachty mi radostně zamávali na rozloučenou. Já jim taky.

V rozmáčeném trávníku zůstaly za těžkým vozidlem hluboké koleje, které se rychle zaplnily kalnou bahnitou vodou. Prostě tankáni.

Po nich to bude vždycky jako po prasatech.

„Kolik máte času?“ otázka paní domácí mě vytrhla z přemýšlení. Přešlapovala, viditelně promrzlá, ruce založené na hrudi a v modrých očích měla zvědavost.

Pokrčil jsem rameny a zapálil si. „Vzhledem k tomu, že jim nefunguje vysílačka v autě, asi pár minut ano.“

Zasmála se. „Někdo jim ji poškodil? Proč mě to nepřekvapuje?“

„To netuším,“ odpověděl jsem se zlomyslným ušklíbnutím.

„Pojďte. Udělala jsem vám svačinu na cestu a před chvilinkou zalila grog. Pokud tedy máte zájem.“

„To je vůbec první rozumná věc, kterou jsem dneska slyšel,“ přikývl jsem, vzal kosu a následoval paní domácí do tepla.

V kuchyni, už nahrubo setřené (kdy to ty ženské stihly?), jsem si sedl na lavici ke stolu. Poněkud provinile jsem se zadíval na svoje ne zrovna čisté boty. Bylo jasné, že mi tu za to nikdo nevynadá, ale stejně. Vzduch byl provoněný rumem a skořicí, několik plamenů svíček stahovalo pachy, co tu zůstaly po zabitých. Přece jen, přiznejme si, z tolika mrtvol je dost moči i krve.

Sálavé teplo v místnosti bylo příjemné. Poslední týdny a měsíce jsem začínal být poněkud rozmazlený. Třeba teď naposled – všiml jsem si v humvee nezávislého topení a neváhal jej pustit, takže snad pojeďu taky poměrně komfortně. A pokud to po cestě odstavím a zalomím, nebudu se klepat jak drahý pes. Usmál jsem se.

Zrzka seděla naproti přes stůl a vypadala nervózně. Já upíjel grog a mlčel. Ale prohlížel jsem si

paní domu velmi pečlivě. Líbilo se mi, jak má drobné ruce a štíhlé prsty.

„Kdy jsi měl naposled ženskou?“ zeptala se náhle tiše a vstala. Jsou otázky, na které by se nemělo odpovídat. Tahle patřila mezi ně. Došla ke mně, chytla mě za pravé zápěstí a vložila si moji dlaň mezi stehna. Pomalu ji pak zvedala výš. Snažil jsem se zklidnit dech, jenže mi to moc nešlo. Tak jsem si aspoň opakoval stále dokola, že nesmím být nedočkavý, nechat to na ní, nespěchat a podobné věci, které by asi, kdyby je někdo řekl nahlas, vyvolaly salvy smíchu.

Zajímavé, u zabíjení jsem takové problémy nikdy neměl.

To bylo mnohem jednodušší.

Nakonec jsem z nedostatku invence zasunul obě ruce pod sukni a přitáhl paní domu za malý zadek blíž k sobě. Naštěstí si sama rozepla zip na šatech. Já bych ho zřejmě vůbec nenašel. Myšlenka dát jej na bok totiž postrádala jakoukoliv logiku. Mazlení s plochým měkkým bříškem bylo fajn. Vždy mě fascinovalo, jak mají zrzky bledou a hebkou kůži.

Chytl jsem paní domu v pase a posadil ji na stůl. Sundala si podprsenku, pak roztáhla nohy a dala mi je na ramena.

„A mladá nemůže... sem náhodou... víš?“ nebyla to ode mě ani trochu chytrá otázka, ale nemohl jsem si pomoci.

„Má zakázáno vycházet z pokoje.“

„Hmm.“

Chvilku bylo ticho, věnoval jsem se věcem, u kterých nejde moc mluvit. Navíc jsem tam dole objevil malé, ale hodně rajcovní tajemství.